

Forandring, for at bringe den i Overensstemmelse med en ny Edsformular, sælles for Kristne og Jøder.

Hvor det er, at denne Sag, der saaledes for længe siden er sat i Bevægelse af Præsten ved den jødiske Menighed her i Byen, har stødt paa Modstand, veed jeg ikke. Jeg troer imidlertid ikke at huske feil, naar jeg siger, at Hof- og Stadsretten her i Byen, som er en af de Autoriteter, hvis Erklæring er bleven indhentet, paa en Tid, da den høitærede Justitsminister selv var denne Rets Formand, har udtalt sig derhen, at den maatte finde, at der var overveiende Grunde for at høre Forskjellighederne i saa Henseende, og at der ikke var nogenjomhelst Grund ifølge Jødernes nuværende moralske eller intellektuelle Standpunkt til, for deres Vedkommende, at fastholde Former eller Formaliteter, som maatte ansees unødvendige ligeoverfor Andre, der skulle aflægge Ed. Retten tilføiede kun, at forsaavidt der maaskee dog kunde reises Tvivl, om ikke den jødiske Religion maatte kræve noget Andet, vilde man ikke udtale nogen bestemt Mening i saa Henseende, men henviste til, at man ved en tidligere Keilighed havde indhentet Erklæring fra det theologiske Fakultet og Sjællands Biskop. Formodentlig ere senere Erklæringer bleve indhentede fra de to sidstnævnte Autoriteter, og naar Sagen saa til Skyende og Sidst foreløbig er strandet, som det er udtalt i den ministerielle Skrivelse af 1860, saa maa jeg antage — jeg har imidlertid ikke noget Positivt at støtte mig til, det er kun en Gissning, — at der er blevet reist Modstand mod Sagen fra en af disse to Autoriteters Side, men mig forekommer det som sagt efter Alt, hvad der foreligger, at denne Modstand ikke har været tilstrækkelig besøjet.

Det vilde jo vistnok ikke have været vanskeligt at frembringe denne Sag for det høie Thing i Form af et Lovforslag, og jeg næxer den Tillid til det Frisind, som ved alle Keiligheder gaaer igjennem det ærede Things Forhandlinger og Afstemninger, og det navnlig, naar man kommer ind paa Religionens Gebeet, at et saadant Lovforslag ikke vilde have savnet velvillig Understøttelse her; det er nu min Opfattelse af den Brug, Thinget skal gjøre af

Initiativet, at man ikke let skal skride dertil, naar det tør ventes, at Ministeriet, som jo i de fleste Tilfælde bedst vil kunne tage Sagen i sin Haand, ikke vil være uvillig til at gjøre det. Forinden jeg altsaa kunde falde paa at gjøre et saadant Skridt, maatte jeg ansee det for rigtigt at henvende det Spørgsmaal til den høitærede Justitsminister, som jeg altsaa nu skal tillade mig at fremsætte: „Erkjender den høitærede Justitsminister, at Lovbestemmelsen om Jødernes Edsfæstelse trænger til Forandring, og er han betænkt paa snarest muligt at bevirke en saadan?“

Justitsministeren: Det Andragende, som den ærede Forespørger omtalte som i sin Tid indgivet, gif ud paa, at der maatte skee en Forandring i Lovgivningens Bestemmelser om Jødernes Edsfæstelse, navnlig derhen, at man lod Forkriften om Berøringen af et vist Sted i Pentateuchen, de 5 Mosebøger, og Tilstedeværelsen af en mosaisk Præst eller en vel oplyst, agtbar Mand af den jødiske Menighed bortfalde; Resultatet blev, som den ærede Rigsdagsmand bemærkede, det, der indeholdes i en Skrivelse fra Justitsministeriet af 1860. Det er fuldkommen vist, at den Maade, hvorpaa Edsfæstelsen for Jøder finder Sted efter den gjældende Lovgivning, ikke kan Andet end føre Ulemper med sig, og de ligge, væsentligt forsaavidt angaaer Vidtløftigheden, Tidspilten dermed og den Maade, hvorpaa det Hele gaaer for sig, saa nær for, at de ikke behøve nogen nærmere Paapegelse, end det allerede er skeet; men der er jo endnu en Omstændighed, som i særdeleshed fortjener at paaagtes, og som den ærede Rigsdagsmand fremhævede som Noget, der ogsaa var blevet gjort gjældende for ham, og det er, at der let fremkaldes en forunderlig Formening hos dem, der staae udenfor den jødiske Menighed, naar de see, at man stiller ganske andre Forbringinger for Jødernes Vedkommende med Hensyn til Sagttagelsen af Ceremonierne ved Edsfæstelsen, saa at det synes, at medens man for de Kristnes Veediggelse indskrænker sig til, hvad der maa ansees for at være høist nødvendigt, saa kræver man her, jeg kan næsten sige en minutiøs, en smaalig Sagttagelse af de forskjellige Ceremonier, som den